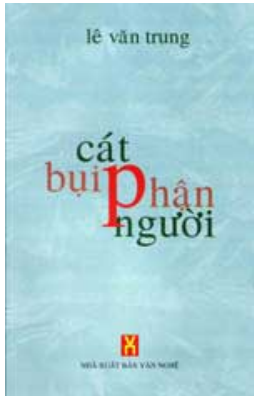

Cát Bụi Phận Người

Lê Văn Trung

Cát Phận Người
thơ Lê Văn Trung
nhà xuất bản Văn Nghệ (Việt Nam)
ấn hành năm 2006
Chịu trách nhiệm xuất bản
NGUYỄN ĐỨC BÌNH

Biên tập: TRƯƠNG GIA HÒA
Sửa bản in: NGÔ THANH LOAN - KIẾN PHÚC
Trình bày: NGUYỄN TAM PHÙ SA
Bìa: NGÔ THANH LOAN
Liên kết xuất bản: NGUYỄN TAM PHÙ SA

---

*In lần thứ 1. Số lượng: 500, khổ: 12X20 cm.
Tại: Công ty Việt Văn Khoa.
Số đăng ký KHXB: 343-2006/CXB/20-15/VNTP.HCM.
QĐXB số: 402/QĐ.In.NXBVN ngày 28.11.2006.*

phương trời hiu quạnh

tôi tìm em dứt mồn hơi
hai mươi năm dấu chân người mờ phai
tìm em suốt cuộc tình dài
đường vô tận
bến chờ

ngoài nẻo không
còn gì sau cuộc phù vân
lệ tình em ướt đầm phần mộ tôi

tôi tìm em
một phương trời
một phương trời
một phương người
quạnh hiu.

Phan Thiết 1997

**ta cho nhau
cái sau cùng**

tặng Hiệp

ta đi trăm núi ngàn sông
để chia nhau cái khôn cùng đời nhau
để cho nhau cái cơ cầu
cho nhau cả những tình sâu nghĩa đầy

có em trong cuộc đời này
là ta có đủ vui đầy nông sâu
sá gì đâu cuộc bể dâu
ai không lận đận qua cầu tang thương

cụ Nguyễn Du khóc đoạn trường
ba trăm năm ...
ta khóc buồn ngàn năm

hãy vì nhau dẫu mắt còn
gởi cho nhau chút phai tàn hơi em
để sau bao thác bao ghềnh
bao nhiêu lừa lọc đảo điên phận người
ta dành một chút tình vui
tiếng đàn tan hợp ngâm ngùi Kiều xưa.
trên tàu Bắc Nam 15.02.2002

cuộc tìm kiếm vô minh

tôi tìm tôi trọn một đời
cái tôi tro bụi luân hồi nhân sinh
đến từ sâu thẳm vô minh
trở về từ cõi vô hình vô ngôn

hạt mưa rơi tự đầu nguồn
như tôi hạt bụi rơi buồn ngàn năm

sắc màu nào của trần gian
mà không phai nhạt lụi tàn cùng tôi

ra đi từ cõi con người
ta về cùng với đất trời hư không.
Đồng Nai 2001

chóng vánh

ta cùng em một đôi lần
yêu nhau đắm phút phù vân giữa đời
rồi khi tan cuộc rong chơi
bỗng xa lạ hết ngậm ngùi riêng ta.
Dà Lạt 1997

cũng đành

thôi thì mình ta vậy
ly rượu buồn chao nghiêng
uống cho lòng đỡ nhớ
uống cho lòng nguôi quên

hạt mưa chiều oan nghiệt
rơi vỡ màu trắng non
người bao vòng sinh diệt
ta mấy cõi tồn vong

thôi đành lia nhau vậy
chia cuối bãi đầu ghềnh
áo phai chiều lữ khách
tóc bạc trời oan khiên

giọt rượu buồn mỗi một
chảy hoài qua trăm năm
hành hương về cõi chết
còn bao nỗi thặng trầm

thôi thì mình ta vậy
ngồi đợi cuối trời thu
một phương người xa vắng
một phương ta bụi mù

chưa tàn cơn dẫu bề
tình cõi Bắc trời Nam
trăng treo hồn cố xứ
bến trọ lòng ly hương

ta muôn vòng lận đận
người vạn nẻo lao đao
ai mời mơn đừng gọi
lời vọng suốt nghìn sau

ta mời mơn đừng gọi
dưới chân đôi nhân gian
lá buồn rừng năm cũ

rụng kín mồ tang thương

thôi đành lia nhau vậy
đâu đó bên sau cùng
giọt rượu đời cay nghiệt
ta rót vào hư không.

Đồng Nai 2002

ngàn năm lụy phiền

bao năm ngậm ngải tìm trầm
chưa qua hết cuộc phong trần hỡi em
đời như giọt rượu buồn tênh
tìm nhau cuối bãi đầu ghềnh lia nhau
tìm nhau tự cõi ban đầu
tìm nhau khuấy nẻo bạc màu thanh xuân
tìm cho tàn cuộc phù vân
lạc nhau mấy cõi điêu tàn còn nghe
đoạn trường ai hát đâu đây
lời bi thương đứt bốn dây hò cầm
tìm nhau bờ bến mù tăm
mười lăm năm giữa ngàn năm lụy phiền.

Đà Nẵng 2002

ta còn

vô tận giữa ngàn năm

*tặng các bạn Hồng, Thi, Thao, Hoàng
để nhớ ngày gặp lại*

ta mất ngàn năm chưa hóa bướm
em giây phút đã biến thành hoa
hạt bụi rơi buồn không tiếng vọng
đã chạm vào trong mỗi sát na

ta nén thiên thu tràn giọt lệ
phù phiếm đời nhau lạc nẻo về
em màu trắng khuyết đêm non lạnh
soi thấu hồn ta một cõi mê?

tình đã xanh rêu thềm hệ lụy
ta đi tìm lại dấu chân người
dấu mất ngàn năm chưa hóa bướm
ta còn vô tận cuộc rong chơi

thì có gì đâu mà lận đận
thì có gì đâu mà mắt còn
ta mất nghìn năm – còn vô tận
ta còn vô tận giữa nghìn năm

thôi có gì đâu mà ngậm ngùi
nỗi đốn đau - niềm hoan lạc đây vơi
ta về ngồi dưới đời sương lạnh
chút sắc màu xưa nhạt cuối trời.

1997

ta đau lòng nhận ra hẳn là ai

đừng bao giờ yêu những đứa làm thơ
càng không thể kết nghĩa tình chồng vợ
cái ngữ ấy ta đã từng nghĩ thấy
thơ văn chỉ cơm áo có ra gì
thà em quên quách mẹ tiếng thị phi
bỏ mặc hẳn xác xơ cùng số phận
nòi thi sĩ hẳn không hề oán hận
chỉ âm thầm nhận lấy cái đau thương
chỉ lặng câm uống hết chén đoan trường
nên đành có nhẫn tâm mà phụ rẫy
dù thiên cổ trước sau gì cũng vậy
bởi vì em, ơn Chúa! đã sinh ra
vốn là em, em cũng là đàn bà
sống không thể thiếu lựa là gấm vóc
mà những đứa làm thơ

cứ chuyện trời chuyện đất
chuyện trăng sao nông cạn vơi đầy
chuyện biển dâu mờ mịt đông tây
cứ đuổi mãi theo những điều không thật
những cái thế gian cho là trật lất
hắn muộn phiền trần trở mấy mươi năm
hắn héo khô xơ xác đời tầm
cổ kéo mãi những sợi tình phù phiếm
hắn quanh quẩn trong những vòng tìm kiếm
cõi con người tăm tối giữa vô minh
hắn băng qua sa mạc đời mình
cát bỏng cháy - lửa nhân tình thù đốt
thì em hỏi sá gì đâu thân xác
của một người lạc lõng giữa đời em
của một người lạc lõng giữa trần gian
chuyện cơm áo đã ba chìm bảy nổi
thơ với rượu một cõi sàu vơi vơi

Thượng đế dành quên có một linh hồn
Thượng đế dành tâm khép cửa thiên đường
hắn ngồi giữa đất trời cười ứa lệ
ôi ngàn năm chưa hết vòng dâu bể
năm mươi năm thà như một sát na
sá gì đâu không – có một quê nhà
chôn phải đến là nơi không có thực
cái quý nhất là cái vừa vụt mất
để một đời đau đáu một đời thơ
chôn phải về mù mịt giữa hư vô
hắn nhận hết bi thương cùng số phận
trái tim hắn đã đành là vỡ rạn
vẫn nghìn đời yêu quá cõi nhân gian
vẫn nghìn đời đau há để em quên
dù trọn kiếp trôi trong vòng hệ lụy
dù trọn kiếp đã khô mòn xương tủy

hắn là ai mà đau đáu một đời thơ
dù em nhắm tâm quên mất nẻo về
hắn vẫn đứng nhìn dòng sông nước chảy
giọt nước mắt rơi buồn em có thấy

ta bỗng đau lòng nhận ra hắn là ai.
Đà Nẵng 2002

cát bụi phận người 1

hắn khoanh kín một vòng tròn tường tượng
rào tương lai bằng những chuỗi hồ nghi
mỗi nhát cuộc bói tung niềm uất hận
hắn trồng vào trong đất nổi sào bi

tự buổi nào phút nào ai đâu biết
hắn hiện ra như điềm báo dị thường
linh hồn hắn xám như màu của đất
hắn cuồng say xây kín cổng thiên đường

nhưng cây lá khô vàng ngày đại hạn
hắn ngồi buồn nhỏ lệ khóc lên cây
khi trời đất trút tràn cơn hồng thủy
không còn ai cho hắn đợi đêm dài

lòng buồn quá hắn trở về với đất
cào xới tro than tìm chút hình hài
người chuộc tội nhân gian bằng cái chết
sao hắn còn trôi nổi cuộc trần ai

hắn đứng giữa một vòng tròn tường tượng
bước chân ra sợ hụt giữa vô cùng
hắn chăm chút uơm trồng mầm ảo vọng
có điều gì hiện hữu giữa hư không

ngàn năm trước hắn là người gieo hạt
ngàn năm sau hắn canh giữ khu vườn
hắn cuồng tín tin vào điều không thật
trái oan khiến đầy cả đất thiên đường

thôi đành vậy trong cái còn cái mất
cái nào không mang nặng bóng con người
nỗi hoan lạc - đớn đau là cát bụi
hắn ngồi buồn nhìn hắn chết trong tôi

hắn ngồi buồn nghe tiếng gọi xa xôi
ôi tiếng gọi đìu hiu nghìn năm cũ
ai đã thấu nghĩa ơn đời thiếu đủ
xin về đây nhìn hắn phút sau cùng.
3.2002

chiêm bao

em nào hiểu giữa cơn say
ta chiêm bao thấy một ngày rất xa
tình không không cửa không nhà
lòng như mây trắng bay qua biển chiều.
1970

chưa phai giọt lệ trên mồ nhân gian

về gom lúa mùa đông
hong khô tình tháng chạp
những chiếc lá cuối cùng
rải buồn lên mặt đất

tôi vẽ trái tim tôi
lên mặt đời hệ lụy
ôi nét cọ oan khiên
đỏ tươi dòng máu chảy

tôi vẽ trái tim em
gian hãm vòng định mệnh
những sợi chỉ vong tình
vá khâu từng số phận

bức tranh chiều tím thẫm
chiếc lá vàng cuối đông
rơi chạm vần thơ cũ
vọng thâu cõi người không?

tôi vẽ tuổi đời tôi
như dòng sông chảy xiết
em đôi bờ cỏ lau
tình phai màu lá chết

tôi vẽ khuôn mặt người
lên khung màu nhoè nhoẹt
chỉ còn chút tàn phai
trong mắt nhìn mỗi mệ

nghìn năm người chưa đến
ta trọn kiếp chưa qua
giọt lệ còn nguyên vẹn
chưa phai trên mồ ta.
Đà Nẵng 2002

sắc màu Đà Lạt

em đi trong khói sương chiều
hôn – tôi – Đà - Lạt hắt hiu gió buồn
áo hoàng hôn khuất đời thông
còn biên biếc cả một vùng chiêm bao.
Đà Lạt 1996

không nguôi

tôi cùng em chẳng hẹn hò
không thương nhớ chẳng đợi chờ gì nhau
mà nghìn xưa đến nghìn sau
trong tôi với nỗi tình sâu khôn nguôi.
Đà Lạt 1996

xin đừng quên

xin đem những cái vô thường
vào trong cái có vĩnh hằng giùm tôi
và đem lời nói đầu môi
vào trong tim óc thành lời trăm năm

xin đừng mai có một không
nắng mưa bất chợt đau lòng cỏ cây
cũng đừng đi gió về mây

nhớ ngày hôm trước quên ngày hôm sau

xin đem cái thưở ban đầu
vào trong bất tuyệt nhiệm màu đời tôi
xin đừng một cõi đôi nơi
ngồi mơ kẻ Bắc nhớ người phương Nam

đời như một giọt rượu buồn
rót vào trời đất những dòng thiên thu
một mai biên mịch sông mù
em đừng quên lửa ngực tù đời ta.

*ngày Giáp Thân năm Tân Tỵ
mồng bốn tháng chạp*

đôi mắt

chiều rơi giọt nắng vô tình
để màu thu biếc nhuộm xanh mắt người
cho lòng tôi bỗng xa xôi
nghìn năm sau còn ngậm ngùi nỗi đau.
Đà Nẵng 1984

bến xưa

tặng Ngọc Thu

dòng sông xa cội nguồn xưa
như em từ độ nắng mưa xứ người
nào hay bên lở bên bồi
bến chiều quanh quẽ mùa voi mùa đày
cây tàn thu gió vàng bay
đau từng chiếc lá rụng đầy bên sông
buồn vui ấm lạnh quê chồng
để thương nhớ lại chập chùng bờ lau
chuyện nghìn năm cũ phai màu
dòng Thu nước chảy về đâu mấy mùa?
Hội An 1995

mẹ chờ

hai mươi năm

kính tặng dì Hình, dì Tôn

mưa vườn xưa ướt lá trầu
ướt vai áo bạc, ướt màu tóc phai
ướt đôi chân mẹ yếu gầy
hai mươi năm bước qua đây nỗi đau

mưa buồn giọt buốt chìm sâu
giọt lạnh tanh gõ mộ sầu phủ rêu

nón cời áo rách mẹ yêu
vẫn xuôi ngược kiếp đói nghèo long đong

mưa vườn xưa lạnh ướt lòng
hắt hiu đóm lửa ngùi trông mấy mùa
hai mươi năm mẹ chờ ai
chiều nay mưa ướt vườn xưa mẹ già.
Đà Nẵng 1975

say tỉnh cùng em

em vẫn biết ta chưa từng điên dại
chỉ giả vờ say tỉnh với em thôi
bởi đôi khi ta giả khóc giả cười
từng hạt muối xát đau từng khúc ruột
từng nhát chém buốt tê hồn gỗ mục
thơ đời ta không trọn với ta rồi
ta đợi bên lề nhân thế buồn vui
ly rượu đắng ta mời ai uống cạn
em có đến để cùng ta bầu bạn
nghĩa tình này đâu sá tỉnh hay điên
ta quá ngu ngơ quá dối ngoan hiền
để được nhận được cho chút lòng chân thật
ta đâu phải như cái phùng tệ bạc
ngắm nhìn mây quên áo lụa chiều mưa
kẻ qua sông quên một bóng đò đưa
dòng nước chảy điu hiu hồn lau sậy
ta nghe đời lịm xuống những hoàng hôn
bén bờ đâu ta gửi lại nỗi buồn
sao cứ mãi lênh đênh hoài số phận
này ta hơi tên lính già thất trận
súng gươm đâu tơi tả cả hồn người?
nếu phải đi cho trọn kiếp con người
thì em hỡi còn buồn vui chi nữa
chén oan nghiệt ta uống là duyên nợ
dù tỉnh say ta giữ hết cho mình
dù một giọt buồn rơi xuống chân em
đừng giẫm nát bởi hồn ta ở đó
đừng nhìn xuống bóng đời nhau sẽ vỡ
dù có yêu ta dù có vô tình
dù hoàng hôn níu gọi chút bình minh

em có thấy trong giấc đời say tỉnh
giọt nước mắt rơi hoen mờ nhân ảnh

em có về lòng có nhẹ nguồn cơn
có tình ta theo gió lạnh mùa sang
em sẽ thấy một trăm ngàn năm cũ
ta ở đó – một linh hồn đối lả
vẫn lang thang tìm bóng một con người.

**buồn vui gì
mà ở hay đi**

vui gì mà ở lại
buồn chi mà ra đi
đời có năm bảy ngả
tình cũng một đôi khi

trăm năm lòng say tỉnh
hãy nhận hết cho mình
những lụy phiền mỗi mệ
những lọc lừa đảo điên

thôi còn buồn chi nữa
đời cũng một đôi khi
dù thất cơ lỡ vận
cay đắng có ra gì

ta nhìn người giữa chợ
ngồi rao bán phận mình
sao nhìn người giữa chợ
mà lòng ta buồn tênh

ta nhìn người giữa chợ
ngồi với những hồn ma
bán buôn điều gian trá
vay mượn lòng điêu ngoa
ta đã từng như thế
máu chảy cạn khô rồi
giờ người, ừ, cũng thế
thieu cháy ngọn lửa đời

vui gì mà ở lại
buồn chi mà ra đi
thôi bày dăm cuộc rượu
cùng ta nổi vui đầy

ra giữa trời mà réo
ném trả cái vô thường
ra giữa đường mà gọi

một phương ngoài một phương.
tàn đông 2002

tàn phai

đời ru con tiếng thở dài
bao nhiêu năm tháng mòn vai mẹ già
Thu Bồn ơi nỗi chia xa
lòng đi trăm ngả tình cha mỗi mòn

quán nghèo xiêu vẹo bên sông
em còn đâu chuyện đôi dòng đục trong
mưa Trường Sơn lạnh buốt lòng
gió Trường Sơn rụng lá vàng vườn xưa

bầy chim sáo đã bao mùa
nhớ bông gạo đỏ rừng mua tím chiều
còn không hơi người tôi yêu
đêm tàn đông ngọn đèn leo lét chờ

hai mươi năm cội mai già
hai mươi năm ngậm ngùi qua lạnh lùng.
1995

làm sao qua hết Chùa Cầu

ta chưa qua hết Chùa Cầu
là chưa qua hết bề dẫu lòng người
hồn thiên cổ - bóng trăng soi
rêu in mái lạnh vọng lời trăm năm
người xưa đâu? bước thặng trầm
sông Hoài bên cũ thuyền không trở về

ta chưa qua hết cơn mê
dấu chân ai tự nghìn xưa đá mòn
là chưa qua hết Hội An
mà nghe sâu thăm từng vắn cổ thi

chưa qua hết nỗi sầu này
làm sao qua hết sâu dày thế gian
còn nguyên huyền bí Hội An
cuộc tìm kiếm ở tận ngàn năm sau

ta chưa qua hết Chùa Cầu
làm sao qua hết nỗi đau nhân tình

cái vòng hệ lụy quân quanh
ta đi tìm bóng dáng mình thưở xưa

Hội An – nét cô thư mờ
hồn rêu phong tự bao giờ hỡi em.

*tháng chạp, Tân Tỵ
Đà Nẵng, ngày mãn tang mẹ*

mệnh

đánh đổ cùng rủi may
giữa nhân tình diên đảo
đen đỏ canh bạc đời
được thua đành phận số.

1998

kiếp

nghìn năm chưa hóa bướm
thôi làm kiếp con tằm
cạn khô dòng tinh huyết
về tằm bện hư không.

1998

tứ tuyệt

1. thơ như chén rượu đời cay nghiệt
uống mãi mà không cạn nỗi sầu
ta đi trăm nẻo đường xuôi ngược
trời đất chưa tàn cuộc bể dâu.

2. trở lại vườn xưa tìm lối cũ
thềm rêu mờ nhạt dấu chân người
sau hè cây khế hoa tàn rữ
rụng tím như còn thương nhớ ai.

3. em đã vì ta mà lặn độn
thân cò lặn lội mấy mươi năm
ta như tên lính già thua trận
đành nợ em rồi một tuổi xuân.

1998

chiều Blao

*tặng anh Nguyễn Đức Sơn
& Hoàng Ngọc Châu*

điều hiu chiều lạnh sương mù
vắng hoe phố chợ âm u bóng rùng
tiếng người về muộn qua nường
bờ lau nhòe nhoẹt con đường loanh quanh

nhà ai vàng vọt ánh đèn
có soi ấm đượm chút tình xa xôi.
Blaio 1976

cõi đời ta không phải nơi này

ngày mấy bận ra vào nơi xóm chợ
em thấy gì trên mỗi dấu chân qua
em nghe gì trong sâu hút đời ta
tình mặn nhạt vui đầy cùng dâu bể

trước nỗi đau ta vô cùng nhỏ bé
em làm sao ôm hết phận đời mình
hạnh phúc nào cũng rất đổi mong manh
càng níu giữ càng hụt tằm tay với

càng réo gọi càng nghe lời vọng lại
của chính mình lạc lõng giữa nhân gian
hỡi những tây phương cực lạc thiên đàng
hỡi những thần linh đất trời giáo chủ

vòng hệ lụy mấy ngàn năm mới đủ
đổi lấy phút giây hoan lạc phù du
ai khóa đời nhau kín cửa ngục tù
cứ quanh quẩn trong vòng vây kẻ chợ

cứ giam hãm trong mưu cầu tạm bợ
em bước đi chao đảo giữa trời chiều
áo bạc màu che không ấm lòng yêu
tình mặn nhạt vui đầy cho nhận cả

ta cũng nguyện trải lòng cùng cây cỏ
em bước qua ướt lạnh giọt sương mềm
hỡi những thiên thần quý dữ hãy nằm yên
cho em lại là em
thờ đất trời nguyên thủy
cho tôi cũng là tôi
thờ hồng hoang bùng dậy

để một giây một phút rất phù du

màu nhiệm mở tung cánh cửa ngục tù
em đứng khóc dưới chân đài hạnh phúc
ta viết nốt câu thơ nghìn năm trước

rời ra đi chẳng luyến tiếc gì đâu
mặc cõi nhân gian đổi sắc thay màu
dù em vẫn ra vào nơi xóm chợ
ta chỉ mong em khắc lòng ghi dạ

cõi đời ta không phải ở nơi này.

nửa đêm xem quỳnh nở

thoảng mùi hương giữa chiêm bao
từ trong sâu thẳm cõi nào rất xa
nỗi tình riêng của quỳnh hoa
chảy trong xương tủy thịt da rợn người

em từ đâu đến bên tôi
mà che kín cả đất trời khói sương
hồn tôi quán lạnh ven đường
nửa đêm ngát mộng quỳnh hương diệu kỳ.

Đồng Nai 1995

làm sao che kín nỗi buồn

tặng Uyên Hà – Hoàng Lộc & Ngọc Bích

yêu nhau hóa đá cũng chờ
sao em vội bước sang bờ sông kia
để tôi nghìn buổi đi về
nghe con sáo hót buồn tê cả chiều

đàn ai lững một câu Kiều
buồn mang mang nhớ buồn hiu hiu buồn
cho tình vỗ cánh sang sông
tôi về bến cũ ngồi trông bên trời

lòng như khóm lục bình trôi
từng con nước cuốn xa rồi bờ xưa
quê người sớm nắng chiều mưa
em còn nghe tiếng gió mùa sang đông?

tôi che cho kín nỗi buồn

chính nơi tôi đã ra đi thưở nào
hình như tù trong chiêm bao
cái tôi hiện thực nhuộm màu hư vô

hình như tôi vẫn đợi chờ
ở trong cõi chết phút giờ phục sinh

hay là tôi đã ngủ yên
buổi hồng hoang – thưở khai nguyên
đất trời

bao giờ tôi trở về tôi
cái tôi tro bụi luân hồi vô minh.

ta vẫn đợi chờ

tặng anh Võ Thành Hiệu & B.Son

có khi đất thấp trời cao
ta không còn lấy chốn nào dung thân
phút thanh cao – phút phong trần
thánh thân – ngọc quý mấy lần đổi thay

cõi tự do – cõi tù đầy
cái vinh – cái nhục vui đây bề dâu
nguồn hoang lạc – suối thương đau
bao phen chìm nổi nông sâu biển đời

trái lòng ra với tình người
ta nào toan tính lỗ lòi được thua
xin đừng hơn thiệt bán mua
trái tim ta vẫn nghìn xưa thắm hồng

có khi trời đất mênh mông
mà không chứa nổi một dòng tâm thơ
ta vẫn mong vẫn đợi chờ
em còn đâu đó bên bờ nhân gian.

Đồng Nai

trung tuần tháng chạp 2001

thưa cùng Thượng đế

người đánh cá cuộc đời tôi
bằng trò sắp ngựa vòng chơi số phận
ném tôi vào cõi phù vân
mặc cho trời đất xoay vần rủi may

người vò vỉnh giữa cơn say
nói trắng nói cuội kéo dài cuộc vui
chẳng xót xa, chẳng ngậm ngùi
tôi không còn bóng hình tôi của người

đem tung hứng cuộc đời tôi
nghìn đêm mưa một tiếng cười phù hoa
đảo điên trong cõi người ta
bỏ mặc tôi một hồn ma không mô

uổng đời tôi – một đời thơ
đau lòng tôi có xót xa lòng người
bao giờ tàn cuộc rong chơi
mà lời phán xét là lời bi thương

tôi nào mơ chốn thiên đường
cõi chân như cũng vô thường có không
một mai cát bụi hồng trần
hãy quên tôi với căn phận của tôi.
Đồng Nai 2001

uống rượu một mình nhớ Bạch Cư Dị

tôi ngồi rót rượu cho tôi
chén chua xót chén ngậm ngùi đầy vơi
bao nhiêu năm một kiếp người
biết mời ai giữa đất trời hồn mang

chén bi thương chén đoạn trường
trời Nam biển Bắc mấy phương bụi mờ
sống chưa trọn một đời thơ
buồn rơi giọt rượu trên tờ giấy không

tôi ngồi rót rượu tàn đông
chén phiêu bạt đã cạn dòng sông xưa
hỡi người thiên cổ về chưa
mời nhau uống chén rượu chờ trăm năm

chén lao đao chén thẳng trâm
rượu Tầm Dương gợi sóng Tầm Dương trôi.
2002

Thúy Kiều khóc trước mộ Đạm Tiên

hình như tôi đã trăm lần
chết đi sống lại mà không gặp người
bao giờ tàn cuộc rong chơi
gởi câu sinh tử trong lời tử sinh

đầu có không một chút tình
biết ai là bóng là hình của ai
có tôi trong nỗi đau người
có người trong nỗi ngậm ngùi đời tôi

ra đi cuối đất cùng trời
biển nhân gian vốn đầy voi vô thường
tôi một phương người một phương
hát ai nghe khúc đoạn trường cùng ai

người về đâu? tôi còn đây
ba trăm năm chắc có ngày trùng lai
non xa lạnh chiếc trăng gầy
lời vô thanh vọng tự ngoài hư không.
2002

**trọn một đời
chưa viết nổi một câu thơ**

đừng nhầm gọi ta là thi sĩ
trọn đời chưa viết nổi một câu thơ
cũng đừng bảo là cái thẳng thất chí
sống ngu ngơ giữa xuôi ngược xô bồ

trăm vận rủi vận may ở đời ai biết
hiều làm sao mà em bĩu môi cười
biết rồi ra chắc ai còn ai mất
ta vẫn ung dung tin có chuyện đất trời

ta vẫn nói vẫn cười vẫn đi vẫn đứng
chớ tưởng rằng ta cái thứ lông bông
cái thứ điên điên dại dại tàng tàng
mà không hiểu chuyện lở bồi sông biển

ta vẫn biết cõi nào ta sẽ đến
dù đau lòng nói nhỏ với em thôi
vì em hỏi ta vô cùng hổ thẹn
sống trăm năm uống phí một con người

bởi đến đó là cuối đường tuyệt lộ
súng gươm đành gi sét ngậm ngùi quên

ôi nhật nguyệt muôn đời soi thấu tỏ
một câu thơ ta viết mãi không thành.

cùng lận đận

bên trời một lúa (1)

tặng Phạm Ngọc Lư

bao năm chưa gặp lại
giờ người đã thế này
áo giang hồ bạc théch
rượu giang hồ còn say?

ta một trời dâu bể
người trăm phương bụi mù
tên lính già thất trận
vết thương cũ còn đau

ta mời người uống cạn
ly rượu tàn cuối đông
trôi theo dòng hoạn nạn
“thiên nhai luân lạc nhân” (2)

ta nhớ mười năm cũ
lòng như mây trắng bay
ta nhớ người ngày ấy
tình thanh xuân còn đầy

giờ mười năm gặp lại
áo giang hồ tả tơi
hồn giang hồ vữa mục
tình giang hồ muôn nơi

ta biết bởi gì đâu
hỏi nhau càng thêm buồn
người cũng hiểu từ lâu
chuyện đất trời mệnh mông

ai đã từng xuôi ngược
qua trăm bến ngàn bờ
hiểu những điều sau trước
lòng nào không xót xa

ta nhìn người đứt ruột
người nhìn ta ngậm ngùi
ôi cõi ngoài xa lắc

chỉ còn ta với người.

(1) & (2): ý thơ Bạch Cư Dị

dạ lan hương

nụ hoa bùng giữa đêm hương
nở trinh nguyên đóa vô thường đời em
hồn tôi như giọt sương quỳnh
chảy đôi dòng lệ trên nhành tử tâm
kiếm tìm tận cõi vô ngôn
đốt thơ oan nghiệt – khép vòng tử sinh
không tôi, vô ảnh vô hình
không em, khói bụi phù vân lụy phiền
chỉ còn thoáng dạ lan hương
thoát thai từ buổi tang thương đất trời.

nghe tiếng chim cu gáy nhớ những ngày đã xa

con chim cu gáy bên hè
ta nghe như tiếng gọi bè bạn xưa
nhớ em tóc ước chiều mưa
con đường đi học anh vừa mười lăm
nhớ hoa cau nở trắng rằm
nhớ mâm cơm mẹ ngoài sân gió nồm
nhớ mùi bồ kết nồng thơm
cứ thoang thoang mãi trong hồn cỏ cây

ôi trăm năm cuộc vui đây
đầy ta xa mãi những ngày đầy hoa
tìm đâu vạt nẻo vạt nhà
buồn nghe chim gọi đời ta giữa chiều
cúc – cu – cu buồn hiu hiu
tiếng tang thương đứt dây diều đời sương

thuyền em trong đục mấy dòng?
bạn bè ta biết long đong cõi nào?
bao nhiêu nước chảy qua cầu?
cho đau lòng mẹ trắng màu thời gian

hoa cau rụng úa sau vườn
nhạt hương bồ kết trên nguồn tóc xưa
nhà ai tiếng vọng ầu ơ
con chim nhớ bạn cúc cu gọi buồn.

bỏ một ngày đói khát
uống cạn dòng tang thương

thế nào rồi cũng phải
bỏ hết niềm mê say
với bao dòng lệ lụy
trói buộc xác hồn này

sao chẳng đành bỏ lại
bài thơ còn dở dang
sao chẳng đành mãi mãi
quên biệt cõi trần gian

mày bỏ trời đi đâu
mày bỏ đất đi đâu
làm sao mà giấu được
những vết hằn thương đau

mày bỏ người đi đâu
mày bỏ tình đi đâu
hạt bụi mày còn đó
nằm lạnh dưới mồ sâu.

tôi và em

tặng nhà thơ Uyên Hà

thôi em ạ có chi đâu mà vội
đường dù xa, hãy nán lại nơi này
nơi ta đã khản rạo lời réo gọi
bờ vực nào sâu hút đáy tương lai

nơi ta đã một trăm lần hạnh phúc
là ngàn lần đổi mặt với tai ương
giữa hoan lạc thiên đường và địa ngục
ta cùng em đã mấy bận vui buồn

nơi ta đã chơi trò chơi sinh tử
ném đời ta trong đục giữa muôn dòng
khi thua sạch canh bạc đời đen đỏ
còn phụ gì nhau em hồi phút sau cùng

xương thịt dẫu tàn phai đời gỗ mục
giọt lệ ngàn năm hằng đọng giữa tim người
đá sỏi còn đau ứa tràn nước mắt
em là ai mà không thấy mgậm ngùi

em là ai ngang dọc giữa đời tôi
không để lại chút tàn phai hương sắc
ta lạc nhau rồi từ trong tiền kiếp
để mình tôi ngồi dưới cội điều tàn

ném đời mình trôi giữa biển tang thương
còn khăn giọng thét cao lời réo gọi
đây tiệc nhân gian mời em nán lại
ta nâng ly uống cạn chén đoạ trường

để mai này giữa hạnh phúc tai ương
chẳng nổi khổ đau chẳng niềm hoan lạc
chẳng có chẳng không chẳng còn chẳng mất
ta tan hoang vô ảnh vô hình

ta lạc nhau từ vạn nẻo u minh
câu thơ chết

luân hồi

ta

bụi cát

đời thơ chết

ai viết lời thánh nhạc

vội vàng chi em hồi tiệc chưa tàn
giọt máu này rơi xuống mấy ngàn năm
còn đồ mãi cả một trời oan nghiệt
máu và thơ giữa muôn vòng sinh diệt
tôi và em giữa hư thực hoang đường
thì sá gì một chút bụi trần gian
không ngồi lại cùng tôi trong khoảnh khắc
xin ngồi lại cho tôi nhìn rõ mặt
em là ai mà xuôi ngược giữa đời tôi

gió tai ương thổi bạc kiếp con người
chén oan nghiệt vỡ tràn dòng rượu đắng

ôi cõi nhân gian tôi chẳng hờn chẳng giận
mà ngồi đây chờ đợi mấy trăm năm.

khung cửa sổ

nhớ người năm cũ qua đây
để vương sợi tóc lên ngày quạnh hiu
trăm năm tôi với bóng chiều
nuơng tay khung cửa tàn xiêu kiếp người.

cát bụi phận người 2

tưởng hấn chết tôi vui mừng khôn xiết
bởi rồi ra hấn cũng biệt trần gian
nhưng khờ dại vì chút lòng tham tiếc
hấn phân vân giữa địa ngục và thiên đàng

thế là hấn chẳng về đâu, ở lại
hấn lao vào cuộc tìm kiếm bi thương
hấn cào xới, hấn điên cuồng – gieo gặt
hấn tung hô, đập đồ, hấn vui – buồn

hấn mở toang những hàng rào hư ảo
những gai chông từng rì máu linh hồn
hấn ươm giống cả những mầm tốt xấu
trái chung cây thiện ác chín trong vườn

nghìn năm trước hấn chính người gieo hạt
hạt giống nào người ban tặng trần gian
vườn địa đàng mọc trăm ngàn cây lạ
hấn bây giờ ăn trái đắng đau thương

hấn bây giờ: ở không nhà đi không chốn đến
hấn lêu bêu bầm đập cuộc sinh tồn
chết uổng sống thừa mấy vòng lận đận
hấn rêu rao bán nốt mảnh linh hồn

em có phải người đầu tiên với hấn
bớt một thêm hai cho thỏa dạ hờn ghen
người có phải chưa nguôi điều oán giận
hấn trăm năm nuôi ước mộng không thành

hấn ở đây: khu vườn không ranh giới
không đập che, không cửa nẻo – điều tàn
loài bọ sâu cứ mặc tình lui tới
bọn ó điều, rắn rít, lũ mèo hoang

hấn ở đây không mặt trời tối mịt
gió thiên thu thổi buốt tận trong mô
ôi sự sống cũng vàng như nổi chết
hấn mong tìm một cõi đến hư vô

tôi gặp hấn trong khu nhà vĩnh biệt
đôi mắt trừng nhìn tận máu xương tôi

hắn không thể tin vào ngày sau hết
sẽ thoát đi cho khỏi kiếp con người.

thuyền lá

gió ngàn xa rụng lá mùa
tôi về nhặt lá chiều mưa
                    làm thuyền
chiếc mùa đông
                    chở tình em
sóng xưa bờ đá đắm chìm cuối sông
chiếc mùa thu
                    một khoang buồn
tôi xuôi ngược với trăm dòng chia xa

hai mươi năm bóng trắng nhòa
ngậm ngùi tôi với bao la biển trời.

thời gian nhìn lại

tặng Hiệp

sáu mươi năm giữa bọt bèo vô nghĩa
câu thơ nào em viết xuống đời anh
xin đủ ấm một góc chiều mộ địa
anh nằm nghe lá úa rụng bên mình

sáu mươi năm anh kiếm tìm kiệt sức
vòng tay em nương bóng ngả bên thềm
xin ngủ với giấc mơ buồn sương đục
màu thiên thu trắng lạnh cả vô biên

sáu mươi năm anh bới cào bật máu
đất đá vô tâm rách xước thịt da
cành truân chuyên dòng đời xin trú đậu
đêm đông buồn gió lạnh cuối trời xa

sáu mươi năm chiếc thuyền nan mỏng mảnh
những dòng sông những bến lạ chia lia
em thả nhẹ chiếc neo chiều cuối bãi
khói mờ giăng rười rượi mấy bờ khuya

sáu mươi năm cặm cặm mùa gió bắc
giọt rượi nào em nhỏ xuống ly không
vừa đủ ấm như một dòng nước mắt
hạnh phúc nào cũng ngấm mặn long đong

cõi thiên địa càn khôn nào vô hạn
xin cùng tôi đi tới tận không cùng
đầu già cõi trái tim leo lắt sáng
vệt hào quang từ nguồn cội đau thương.

12.2004

Đồng Nai những ngày bạo bệnh

Từ Hải **mời rượu Thúy Kiều**

sao em chẳng uống cùng tôi
chén chua xót chén ngậm ngùi Kiều ơi
bao năm cạn chén rượu người
dở cơn say tỉnh dở lời trăm năm

đầy voi mấy chén thăng trầm
đục trong mấy chén hợp tan bọt bèo
mời em dù có ít nhiều
cùng tôi uống chén rượu chiều tàn đông

tiếc gì đâu một giang sơn
tiếc làm chi chuyện giáo gươm chiến trường
hắt hiu một ngọn cờ hàng
trả cho xong nợ phù vân hỡi người

này em hãy uống cùng tôi
chén oan nghiệt rót tận trời tang thương
mười lăm năm chén đoạ trường
sá gì một chén sau cùng Kiều ơi

đắng cay uống giọt lệ người
uống công ngang dọc uống đời trượng phu
mong chi khanh tướng công hầu
cân đai áo mào bạc đầu lợi danh

cùng tôi cạn giọt rượu tình
hợp tan dâu bể xin đành mai sau.

ngồi một mình **ở ven đường**

rượu buồn không có bạn
thơ buồn xa vắng người
rót tràn ly vô hạn

chưa hết cuộc đầy voi

cơm áo đời tẻ nhạt
bạc thếch trời ly hương
quán chiều mưa hiu hắt
ai uống cùng ta không?

có phải người muôn dặm
có phải tình trăm năm
có phải lòng đầu bẻ
tôi tả cuộc thăng trầm

chẳng còn ai ở lại
chẳng còn ai trở về
rượu buồn hoen trang giấy
xót đau từng câu thơ.

chợ nghèo

thơ viết cho H

ngày qua ngày lại ngày qua
tôi cùng em đẩy xe ra chợ nghèo

chở đầy xe nổi gieo neo
mua long đong bán bọt bèo quẩn quanh
chợ chìm chợ nổi lênh đênh
bán ngày lưu lạc mua tình ly hương

tôi nhìn hai vết xe lăn
ngậm ngùi như dấu bàn chân bên đường
của em

giọt lệ

giọt sương

ngàn năm còn đọng trong lòng nỗi đau
chợ nghèo rách dột xạm màu
thời gian

tiếng dế buồn nao bóng chiều

bán mua đời được bao nhiêu
chở đầy xe nổi gieo neo ta về.

Đồng Nai 9.2003

on người

thơ viết cho H

trăm năm cuộc bể dâu này

ta đi chưa hết một ngày buồn vui

em vì ta trọn một đời
lao đao lận đận đây voi phận người

dẫu xót xa dẫu ngậm ngùi
trời cao bề rộng ghi lời tạ ơn

dẫu chưa hết cuộc vuông tròn
dẫu còn mù mịt tim phương trở về

dẫu chưa qua hết cơn mê
em cùng ta dẫu bộn bề dọc ngang

ta xin, dẫu có muộn màng
trái tim em rất nhẹ nhàng như thơ

để ta tưởng chẳng bao giờ
phải đi cho tận đôi bờ tử sinh.

Đà Nẵng 2003

cùng em hoài phố

tặng N.T.H

*để nhớ ngày về dự đám cưới
cháu Ân ở Hội An*

đưa em qua khỏi Chùa Cầu
chưa nhìn thấy hết một màu rêu phong
có người về tự ngàn năm
hỏi con đường nhỏ sợ nhầm lối xưa

đưa em xuống bến sông Hoài
làm sao qua được cõi ngoài nhân gian
có ai gọi chiếc đò ngang
gởi câu thơ cổ buồn sang xứ người

đưa em dạo phố đời tôi
ai vô tình chạm vọng hồi chuông vang
có người ngồi cổng Chùa Ông
nhìn thăm thẳm cõi vô cùng Hội An

đưa em theo cuộc xoay vần
lá ngàn năm cũ đã vàng áo thu
có người hỏi phố xưa đâu
buồn tôi lạc giữa Chùa Cầu quanh hiu

đưa em bến phố chợ chiều
bao dòng xuôi ngược tôi theo lối nào
có người mãi tận ngàn sau
không tìm thấy được nông sâu đời mình

đưa em vòng quần vòng quanh
viết câu thơ nói chút tình thiên thu
hỡi ơi trăm bề ngàn dâu
còn nguyên huyền bí
nhiệm màu Đông phương.

còn lại

con đường nào sẽ đưa em
về bên kia cõi yên bình cùng tôi
che nhau một mảnh mây trời
ta đi cho tận vòng đời quần quanh
đầu muôn ngàn nổi lên đên đên
mong còn lại chút nghĩa tình ngàn năm.

đôi cõi đôi nơi

em co rút cửa thiên đường chật hẹp
đâu thấy ta lồng lộng giữa trần gian
đầu mai kia dưới chín tầng địa ngục
giọt rượu đời xin cạn với trăm năm.

sẽ có lúc

sẽ có lúc em quên điều đáng nhớ
một đôi khi ta nhớ cái nên quên
trần gian hỡi trăm năm là bé nhỏ
chuyện nhớ quên sao lẫn lộn vô chừng

sẽ có lúc em đi là đi mãi
ta ngu ngơ lẫn thẩn chạy vòng vòng
ôi kim cô qua muôn ngàn giông bão
ta bạc đầu toi tả áo thanh xuân

sẽ có lúc nơi bến bờ xa lạ
cuộc buồn vui chẳng vương bận trong đời
chiếc thuyền nhỏ đưa em về muôn ngã
không dòng sông nào là của riêng tôi

sẽ có lúc đêm tàn trăng thiếu phụ
câu thơ xưa chùng nhạt ý phai lời
ta khờ dại gọi tên người dưới mộ
tiếng dội vào đá núi lạnh sương rơi

sẽ có lúc nơi cuối đường sinh diệt
nợ phù hoa em trả lại muôn trùng
ta những tưởng trong phút giờ ly biệt
em mang theo chút kỷ niệm sau cùng

ôi trọn kiếp cứ mơ hồ ảo tưởng
cuộc trần gian phù phiếm có ra gì
khi ôm mãi biết bao là ước vọng
bỗng một chiều gió cuộn khói sương đi

điều đẹp nhất chẳng còn ai giữ lại
nén bi thương tôi thấp lẹ hai hàng
đã đến lúc ra đi là đi mãi
ai vá giùm cho kín áo tang thương

thôi dẫu nhớ dẫu quên đừng vương bận
cõi trăm năm hiu hắt bóng con người
em với ta như ngàn số phận
lạc thiên thu giữa hệ lụy đầy voi.

thơ Bùi Giáng

kính viếng nhà thơ Bùi Giáng

“lá hoa còn” nợ bây giờ
nửa hồn phố thị, nửa bờ non xa
nguồn mưa dội xuống giang hà
“ngàn thu rớt hột” “màu hoa trên ngàn”.

ba trăm năm nữa

“bất tri tam bách dư niên hậu”

Nguyễn Du

ba trăm năm nữa quay về
cố hương lân lý bạn bè còn ai
ba trăm năm sẽ đầu thai
suối xưa rừng cũ sương mai gió chiều
làm con chim đứng quạnh hiu
bên mồ thiên cổ tiếng kêu đoạn trường

ba trăm năm còn một phương trời?
hay là lạc giữa vô thường phù du?
hay là lạc giữa thiên thu?
cuối vòng sinh diệt tìm đâu cõi người?

trăm năm tàn cuộc đầy vơi
tàn cơn huyền mộng, cạn đời tài hoa
ráng chiều nhạt cuối trời xa
ba trăm năm gởi sầu qua vạn trùng

thuyền ai đậu bến vô cùng
mái chèo khua nhẹ nổi buồn Tố Như
ba trăm năm nữa – bây giờ
giọt đàn vỡ xuống đôi bờ có – không.

rượu tầm xuân

khi buồn quá ngâm dăm câu thơ cổ
đi lêu bêu khắp phố xá Sài Gòn
ta chợt nhớ thời em còn nhỏ xíu
mà làm ta say khướt rượu tầm xuân

ai biết đâu bỗng một tối trăng rằm
ta tỉnh dậy với một cành hoa úa
tình vội đến vội đi ta cứ ngỡ
người trăm năm đùa cợt neo phù vân

cuộc biển dâu biến hóa giữa phong trần
lòng góa phụ “bạch đầu dương liễu sắc”
ta thì vẫn lêu bêu đời lang bạt
năm mươi năm bèo bọt mấy vản thơ

năm mươi năm chưa cạn chén giang hồ
còn chéch choáng rượu tầm xuân mật ngọt
giọt lệ chảy tràn dòng nước mắt
tan vào đâu trong mỗi phận đời ta

năm mươi năm, ta cứ tưởng ngày qua
còn say khướt rượu tầm xuân túy lúy
ta cứ ngỡ cành hoa chiều thiếu nữ
tình trăm năm đâu dễ đã phai vàng

ta trở về tìm lại một vàng trắng
ôi “nhân diện bất tri hà xứ khứ”
tiếng ai hát buổi hoàng hôn góa phụ

lời bi thương nhuộm trắng dải ngân hà

ta về đây buồn với mảnh trời xa
buồn với nỗi buồn xưa, lòng vẫn nhớ
chén rượu cũ, tầm xuân vừa mới nở
đã làm ta say khướt giữa trần gian.

tháng 7.1998

qua Hàn giang

Tỳ bà hành cảm tác

buổi tối bơi thuyền qua Hàn giang
chợt nghe ai ngâm khúc Tỳ bà hành
buồn nhớ tới người đã qua sông
bèn rót tràn ly rượu
từng giọt chảy theo dòng
ánh trăng mờ
        gợn sóng
                tầm dương xưa

không biết sông trôi xuôi về đâu
người bên trời lận đận
không biết giọt rượu tan vào đâu
nước mắt ngấm trong lòng
con triều cường muối mặn

tiếng ai thất ruột
quyện vào trong gió
thở dài
đêm cuối đông
bơi thuyền qua Hàn giang
ai ngâm chi khúc Tỳ bà hành
nào ruột.

gặp bạn

tặng Hạ Đình Thao

mười ba năm trước về thăm bạn
cây quít bên hè chưa trở bông
tóc bạn còn xanh hơn màu lá
con thơ mấy đứa chưa vỡ lòng

đón ta rượu ấm lời thơ cũ
lòng hết giang hồ, vui thú quê
bạn chỉ vườn cây đang tuổi lớn

“mai một đi đâu nhớ ghé về”

rồi biệt hơn mười năm trở lại
cây quít ngày xưa cao quá đầu
bạn ta giờ đã già hơn trước
mưa nắng thời gian tóc đổi màu

bạn vẫn nhìn ta cười kiêu bạc
áo cơm dày dặn cuộc phong trần
“cháu lớn bây giờ cao hơn bố
nhớ ghé về khi cháu lấy chồng”

giã bạn ta đi lòng nhủ thầm
mai sau biết có một lần thăm (?)
chắc gì gặp lại - đời tro bụi
ai lót cho ai một chỗ nằm.

Đồng Nai (1985 – 1988)

nước đã xa nguồn

tặng bạn bè thời Đại Lộc - Duy Xuyên

lần nữa mãi mà không về thăm được
đã lâu rồi, lâu quá phải không em?
bao khốn khó bao mảnh đời xuôi ngược
cứ hẹn dần hẹn mãi cũng đành quên

đêm xa xứ nhớ vàng trăng Giao Thủy
nhớ hàm răng ứa ngọt trái bòn bon
tóc ai bay mát rượi sóng Thu Bồn
đôi mắt ấy xanh màu dâu ngọc biếc

bàn tay ấy níu chân trời xa tắp
chưa hẹn hò mà thuyền cứ chao nghiêng
đêm tháng bảy trắng neo bờ Đại Lộc
lòng Thu chưa về kịp bến Duy Xuyên

đôi môi ấy thắm màu hoa gạo đỏ
nắng như vàng tơ óng Mã Châu ơi
tiếng ai hát bay qua lòng Phím Ái
lời trăm năm chưa gởi kịp cho người

trăng vạn cổ treo buồn trên đỉnh tháp
người xa quê, tình Chiêm nữ mang mang
cuộc hưng phế mù trong lòng bụi cát
Mỹ Sơn ơi! xa mấy dặm Đồ Bàn

Đời mua tím mấy mùa bông tím thắm
người qua cầu cởi áo, gió bay xa
tình gói lại, không tình ai níu giữ
quán bên đường ngồi uống một mình ta

lần lửa mãi thôi cũng đành lỗi hẹn
ôi trăm năm nước cứ mãi xa nguồn
đời như nhánh lục bình trôi ra biển
giữa muôn trùng hun hút bóng quê hương.

hấp hối

khi kiệt sức nơi cuối đường sinh tử
em bỗng nhiên thành Bụt rất từ bi
ta hấp hối chắc chịu từng hơi thở
nguyện yêu người bất tuyệt lửa cuồng si.

tưởng niệm

em lần khuất khắp thiên đường địa ngục
ta buồn tênh ngồi đợi giữa trần gian
cành hoa chết trên tay người buổi ấy
vẫn còn nguyên dòng lệ ấm vô cùng.

giờ thánh tẩy

ngày mai anh về hát trên rừng xanh
có các em thổi tù và qua lũng thấp
có các em lùa mây trắng làm hoa
anh sẽ đứng trên mỏm đá này
tay các em là rừng
tóc các em là cỏ
hãy nghe anh hát – tên ca sĩ cuồng điên
hát nghêu ngao như một người du mục

hãy thấp giùm anh những vì sao
khi gió đã băng qua triền núi biếc
khi thiên nhiên đã phủ kín hồn anh
ôi các em
hãy đứng vòng quanh anh
tung hoa lên trong giờ thánh lễ
anh sẽ tặng các em những vòng kim cương
làm bằng thơ tình huyết

ngày mai anh về hát trên rừng xanh
có các em thổi tù và buồn bã
khi chuyến tàu đầu ngày băng qua đồng cỏ
xin gởi đi những hệ lụy đời anh
và gởi đi những phiền muộn của các em
hãy rửa sạch những hạt bụi trên bàn chân
cảm thạch
những âu lo trên đôi mắt sao ngời
để chúng ta được thánh tẩy
đợi giờ phục sinh
ngày mai anh về hát trên rừng xanh
có các em nắm tay nhau khiêu vũ
các em khiêu vũ trên hồn anh
anh hát nghêu ngao những bài du mục
các em hãy tung hoa trong giờ thánh lễ
các em tung hoa lên hồn anh
ôi các em
tâm hồn anh là một chùm hoa trắng

hãy khiêu vũ nữa đi
hãy hát lên nữa đi
và hãy thổi tù và lên nữa đi
các em thấy không, anh đứng
trên mỏm đá này

đôi tay giang ra trong lời thuyết giáo
anh sẽ hát với các em
những bài ngợi ca thiên nhiên
ngợi ca các em
những thiên thần bé nhỏ
có trái tim bằng mây
và tâm hồn bằng gió
lòng các em là bầu trời nguyệt bạch
tay các em là suối ngọc tuyền

ngày mai anh về hát trên rừng xanh
có các em thổi tù và qua lũng thấp
khi chuyến tàu đầu ngày băng qua đồng cỏ
xin gởi đi những hệ lụy đời anh
và gởi đi những phiền muộn đời em
chúng ta sắp đến giờ thánh tẩy

MỤC LỤC

1. Phương trời hiu quạnh -----7

2. Ta cho nhau cái sau cùng-----	8
3. Cuộc tìm kiếm vô minh-----	10
4. Chóng vánh -----	11
5. Cũng đành-----	12
6. Nghìn năm lụy phiên-----	15
7. Ta còn vô tận giữa ngàn năm-----	16
8. Ta đau lòng nhận ra hấn là ai-----	18
9. Cát bụi phận người 1-----	22
10. Chiêm bao-----	25
11. Chưa phai giọt lệ trên mồ nhân gian-----	26
12. Sắc màu Đà Lạt-----	28
13. Không nguôi-----	29
14. Xin đừng quên-----	30
15. Đôi mắt-----	32
16. Bến xưa-----	33
17. Mẹ chờ hai mươi năm-----	34
18. Say tỉnh cùng em-----	36
19. Buồn vui gì mà ở hay đi-----	39
20. Tàn phai-----	42
21. Làm sao qua hết Chùa Cầu-----	44
22. Mệnh-----	46
23. Kiếp-----	47
24. Tứ tuyệt-----	48
25. Chiều Blao-----	49
26. Cõi đời ta không phải nơi này-----	50
27. Nửa đêm xem quỳnh nở-----	53
28. Làm sao che kín nỗi buồn-----	54
29. Làm sao gặp cái sau cùng-----	56
30. Hình như hay là...-----	59
31. Ta vẫn đợi chờ-----	60
32. Thừa cùng Thượng đế-----	62
33. Uống rượu một mình nhớ Bạch Cư Dị-----	64
34. Thúy Kiều khóc trước mộ Đạm Tiên-----	66
35. Trọn một đời chưa viết nổi một câu thơ-----	68
36. Cùng lặn đạn bên trời một lúa-----	70
37. Dạ lan hương-----	73
38. Nghe tiếng chim cu gáy nhớ những ngày đã xa-----	74
39. Muối mặn gừng cay-----	76
40. Sao chẳng đành bỏ lại-----	78
41. Tôi và em-----	81
42. Khung cửa sổ-----	85
43. Cát bụi phận người 2-----	86
44. Thuyền lá-----	89
45. Thời gian nhìn lại-----	90
46. Từ Hải mời rượu Thúy Kiều-----	92
47. Ngồi một mình ở quán ven đường-----	94

48. Chợ nghèo-----	96
49. Ổn người -----	98
50. Cùng em ngoài phố -----	100
51. Còn lại -----	102
52. Đòi cõi đòi nơi-----	103
53. Sẽ có lúc-----	104
54. Thơ Bùi giáng -----	107
55. Ba trăm năm nữa -----	108
56. Rượu tầm xuân -----	110
57. Qua Hàn giang-----	112
58. Gặp bạn-----	114
59. Nước đã xa nguồn-----	116
60. Hấp hối -----	118
61. Tưởng niệm-----	119
62. Giờ thánh tẩy -----	120
Mục lục -----	124

Ghi Chú:

bản gửi qua điện thư, từ tác giả, ngày 12 tháng 6 năm 2008.